

UCHWAŁA

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Anna Owczarek

Protokolant Ewa Krentzel

w sprawie z powództwa Banku (...) S.A. w W.
przeciwko Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo - Kredytowej w S.
o zapłatę,
po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym
w dniu 9 listopada 2017 r.,
zagadnienia prawnego przedstawionego
przez Sąd Apelacyjny w (...)
postanowieniem z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

"Czy na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 445 § 3 k.c. przechodzi na następcę prawnego osoby prawnej pod tytułem ogólnym roszczenie takiej osoby prawnej o zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę doznaną w wyniku naruszenia jej dóbr osobistych w wypadku, gdy powództwo o zasądzenie tego zadośćuczynienia zostało wytoczone przed ustaniem takiej osoby prawnej?"

podjął uchwałę:

Roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za naruszenie dóbr osobistych przechodzi na następcę prawnego pod tytułem ogólnym osoby prawnej, gdy powództwo o jego zasądzenie zostało wytoczone przed jej ustaniem (art. 448 w zw. z art. 445 § 3 i w zw. z art. 43 k.c.).

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W., jako następca prawny Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. (...) w O. (dalej: „Kasa” lub „SKOK” w O.), domagał się zasądzenia od pozwanej Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej w S. (dalej: „Kasa Krajowa”) kwoty 1 000 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 grudnia 2011 r. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych wyżej wymienionej Kasy wynikającego z bezpodstawnego wprowadzenia zarządu komisarycznego i zawieszenia jej działalności z naruszeniem prawa na mocy uchwały nr 1 z dnia 8 grudnia 2008 r., która prawomocnymi orzeczeniami została uznana za nieważną, ale na jej podstawie pozwana i ustanowiony przez nią zarządca komisaryczny dokonali szeregu bliżej opisanych w pozwie działań i czynności z naruszeniem jej dóbr osobistych, w szczególności swobody prowadzenia działalności, poszanowania jej niezależności wynikającej z posiadanej osobowości prawnej oraz renomy i dobrego imienia Kasy. Skutkiem tego było podważenie jej wiarygodności, oczernienie i zniesławienie w oczach jej członków, kontrahentów, społeczności lokalnej i instytucji działających w ramach ruchu spółdzielczych kas oszczędnościowo - kredytowych, co doprowadziło do głębokiego zachwiania jej działalności w kolejnych latach.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 23 lutego 2016 r. oddalił powództwo. Ustalił, że w dniu 5 grudnia 2014 r. Komisja Nadzoru Finansowego (dalej: „KNF”) wydała decyzję, w której na podstawie art. 74c ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1450 ze zm. – dalej: „u.o.s.k.o.k.”) i art. 104 § 1 k.p.a. w zw. z art. 11 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1149 ze zm.) zdecydowała o przejęciu SKOK w O. przez Bank (...) S.A. W decyzji tej postanowiono, że z dniem 8 grudnia 2014 r. zarząd Banku (...) S.A. obejmie zarząd majątkiem SKOK w O., a z dniem 22 grudnia 2014 r. Kasa ta zostanie przejęta przez Bank (...) S.A. jako bank przejmujący. KNF wskazała również, że sprawozdanie finansowe na dzień przyjęcia powinno zostać sporządzone przez Bank (...) S.A. w terminie 15 dni od daty przejęcia i przekazane

niezwłocznie do KNF. Jednocześnie zobowiązano Bank (...) S.A. do zlecenia biegłemu rewidentowi, uprawnionemu do badania sprawozdań finansowych banków, zbadania sprawdzania finansowego Kasy.

W dniu 21 grudnia 2014 r. SKOK w O. wniosła pozew przeciwko Kasie Krajowej, domagając się zapłaty kwoty 1 000 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. W dniu 22 grudnia 2014 r. na podstawie wcześniej wymienionej decyzji KNF Bank (...) S.A. przejął SKOK w O. Bilans sprawozdania finansowego SKOK w O. z dnia 7 stycznia 2015 r. za okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 21 grudnia 2014 r., który został sporządzony przez Bank (...) S.A. i zbadany przez niezależnego biegłego rewidenta, nie obejmuje wierzytelności wobec pozwanej Kasy Krajowej z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych dochodzonej pozwem. Ponadto powyższa wierzytelność nie jest wymagalna i nie została uznana na piśmie.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie było zasadne z uwagi na brak po stronie Banku (...) S.A. legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa. Na powoda, jako podmiot przejmujący SKOK w O., nie przeszło dochodzone roszczenie o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych, ponieważ jest ono ściśle związane z osobą pokrzywdzonego, a ponadto należności z tego tytułu nie zostały objęte sprawozdaniem finansowym.

Według art. 445 § 3 k.c., roszczenie o zadośćuczynienie przechodzi na spadkobierców, jednak tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego. Z art. 448 k.c. wynika przy tym, że także do roszczenia o zadośćuczynienie za naruszenie dobra osobistego stosuje się przepis art. 445 § 3 k.c. Zgodnie z zasadą, że wyjątków nie należy interpretować rozszerzająco i kierując się wykładnią językową, Sąd Okręgowy przyjął, że przepis ten nie znajduje zastosowania w okolicznościach sprawy, ponieważ powód nie jest spadkobiercą SKOK w O., a ponadto w sprawie w ogóle nie chodzi o spadkobranie.

W razie przejęcia przez bank spółdzielczej kasy oszczędnościowo - kredytowej na mocy decyzji KNF ma miejsce sukcesja pod tzw. tytułem ogólnym (uniwersalna), na mocy której podmiot przejmujący (Bank (...) S.A. w W.) wchodzi

w ogół praw i obowiązków podmiotu przejmowanego (SKOK w O.). Zgodnie z art. 74i ust. 1 u.o.s.k.o.k., przejęcie kasy rozlicza się i ujmuje w księgach rachunkowych kasy albo banku krajowego przejmującego na podstawie sprawozdania finansowego sporządzonego na dzień przejęcia. W przypadku przejęcia wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań kasy przejmowane prawa majątkowe lub zobowiązania rozlicza się i ujmuje w księgach rachunkowych kasy, w stosunku do której podjęto decyzję o przejęciu wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań, a także kasy albo banku krajowego przejmującego na podstawie sprawozdania finansowego sporządzonego na dzień przejęcia. Sprawozdanie sporządza przejmujący kasę, a w przypadku przejęcia wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań zarządca komisaryczny.

Powyższa zasada określa granice sukcesji uniwersalnej podmiotu przejmującego spółdzielczą kasę oszczędnościowo - kredytową, której zakres ograniczony jest do praw majątkowych i zobowiązań objętych sprawozdaniem finansowym. Granice sukcesji uniwersalnej podmiotu przejmującego SKOK w O. określiła KNF w pkt 11.4 decyzji z dnia 5 grudnia 2014 r., w którym wskazano, że sprawozdanie finansowe na dzień przejęcia powinno zostać sporządzone przez Bank (...) S.A. w terminie 15 dni od daty przejęcia (tj. od dnia 22 grudnia 2014 r.). W sporządzonym, zgodnie z wyżej wymienioną decyzją, sprawozdaniu finansowym nie ujęto wierzytelności dochodzonej w sprawie. Wobec tego w świetle art. 74i ust. 1 i 2 u.o.s.k.o.k. nie doszło do przejścia dochodzonego roszczenia o zadośćuczynienie ze SKOK w O., jako podmiotu przejmowanego, na Bank (...) S.A. w W., jako przejmującego. W konsekwencji roszczenie o zadośćuczynienie, objęte pozwem, wygasło wskutek braku jego przejścia na Bank (...) S.A. w W. najpóźniej z dniem 22 grudnia 2014 r., tj. z dniem przejęcia SKOK w O. przez wyżej wymieniony Bank. Wobec nieprzejścia roszczenia o zadośćuczynienie na ten bank zachodzi po jego stronie brak legitymacji czynnej do dochodzenia tego roszczenia, co uzasadniało oddalenie powództwa.

Rozpoznając apelację powoda wniesioną od wyroku Sądu pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny w G. uznał za uzasadniony podniesiony w niej zarzut naruszenia art. 72i ust. 1 i 2 u.o.s.k.o.k. przez jego błędną wykładnię. Przyjął, że przepisy ust. 1 oraz ust. 2 wyżej wymienionego artykułu regulują odmienne zagadnienia. Z art. 74i

ust. 2 u.o.s.k.o.k. wynika, że możliwe jest albo przejęcie całego SKOK-u, albo przejęcie jedynie wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań. W pierwszym wypadku inny SKOK lub bank krajowy (tzw. przejmujący) wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki kasy przejmowanej. W drugiej sytuacji - według art. 74i ust. 2 *in fine* u.o.s.k.o.k. - następstwo prawne ogranicza się tylko do przejmowanych praw i obowiązków. Natomiast przepis art. 74i ust. 1 u.o.s.k.o.k. nie określa zakresu następstwa prawnego, lecz reguluje jedynie sposób ustalenia przejmowanych praw i obowiązków. Wobec tego - przy ustalaniu zakresu następstwa prawnego powoda po Kasie w O. – znaczenie nadać należy treści decyzji KNF z dnia 5 grudnia 2014 r., z której wynika, że przejęcie Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. (...) w O. przez Bank (...) S.A. nie było ograniczone jedynie do wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań. Przedmiotem przejęcia był więc ogół praw i obowiązków przejmowanej kasy, co było niezależne od treści sporządzonego następnie sprawozdania finansowego.

Rozpoznając pozostałe zarzuty apelacji naruszenia prawa materialnego, Sąd drugiej instancji powziął poważne wątpliwości prawne, którym dał wyraz w postanowieniu o przedstawieniu do rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego zagadnienia prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dobra osobiste, których przykładowy katalog zawiera art. 23 k.c., są to pewne wartości niemajątkowe łączące się ściśle z osobą fizyczną, w tym sensie, że razem z nią powstają i wygasają. Dobra osobiste nie mogą być przeniesione na inne osoby w drodze czynności prawnej oraz w drodze dziedziczenia. Według art. 449 k.c., roszczenia przewidziane w art. 444 - 448 k.c. (w tym o zapłatę zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych) nie mogą być zbyte, chyba że są już wymagalne i że zostały uznane na piśmie albo przyznane prawomocnym wyrokiem. Natomiast art. 445 § 3 k.c. stanowi, że roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne - które może być przyznane poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, pozbawienia wolności oraz skłonienia za pomocą podstępu, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządному, tj. w sytuacjach, o których mowa w art. 444 § 1

i art. 445 § 2 k.c. - przechodzi na spadkobierców tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego. Przepis art. 445 § 3 k.c. stosuje się także w razie dochodzenia roszczenia pieniężnego za krzywdę spowodowaną naruszeniem innych dóbr osobistych (art. 448 zdanie drugie k.c.).

Z przytoczonych uregulowań dotyczących ochrony dóbr osobistych osób fizycznych wynika, że mimo niemajątkowego charakteru tych dóbr, gasnących z chwilą śmierci osoby fizycznej, roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę spowodowaną naruszeniem tych dóbr, w tym dochodzone na podstawie art. 448 k.c., przechodzi na spadkobierców, jeżeli zostało uznane na piśmie albo powództwo o nie zostało wytoczone za życia poszkodowanego. Roszczenie to wyjątkowo może być również zbyte w razie spełnienia przesłanek określonych w art. 449 k.c. W tych, wyżej wymienionych sytuacjach, roszczenie o zadośćuczynienie nabiera cech takich, jak inne prawa, które - co do zasady - mogą być przedmiotem zbycia (sukcesji singularnej) oraz dziedziczenia (sukcesji uniwersalnej). W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1975 r., II CR 53/75 (nie publ.) wyjaśniono, że przedmiotem dziedziczenia nie jest samo prawo do zadośćuczynienia, lecz konkretne roszczenie o kwotę objętą uznaniem lub dochodzoną w powództwie wytoczonym przed sądem przez poszkodowanego. Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2010 r., III CSK 143/09 (OSNC 2010, nr 11, poz. 154) wskazano, że przepis art. 445 § 3 k.c. wprowadza odstępstwo od zasady określonej w art. 922 § 2 k.c. określając ściśle warunki dziedziczności roszczenia o zadośćuczynienia. Na skutek uznania roszczenia o zadośćuczynienie albo wytoczenia o nie powództwa treść roszczenia zostaje skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na to, aby już jako oderwane od osoby poszkodowanego mogło być ono przedmiotem spadkobrania. Wyjaśniono także, iż istotny jest w tym wypadku także motyw niezwalnianie sprawcy szkody z odpowiedzialności tylko dlatego, że poszkodowany zmarł. Tym samym unormowanie to zapewnia poszanowanie woli osoby poszkodowanej naruszeniem jej dóbr osobistych usunięcia skutków naruszenia tych dóbr przez zapłatę przez ich naruszydiciela odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia pieniężnego.

Według art. 43 k.c., przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio do osób prawnych. Z wykładni językowej tego przepisu nie można wyprowadzić ograniczeń w odpowiednim stosowaniu przepisów o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych do osób prawnych.

Dla rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia prawnego nie ma jednak przesądzającego znaczenia wniosek wyprowadzany z wykładni językowej art. 445 § 3 k.c., a mianowicie, że przepis ten nie może mieć zastosowania do roszczenia o zadośćuczynienie dochodzonego przez osobę prawną, która wytoczyła powództwo o to roszczenie przed swoim ustaniem, z tej przyczyny, iż w przepisie tym wskazano spadkobierców dziedziczących po zmarłej osobie fizycznej poszkodowanej naruszeniem jej dóbr osobistych. Należy bowiem uwzględnić, że cały reżim (model) środków ochrony dóbr osobistych (art. 23 - 24 i art. 448 - 449 k.c.) dotyczy osób fizycznych. Z tej przyczyny zastosowana w tych przepisach terminologia, odnosząca się do roszczeń przysługujących w związku z naruszeniem dóbr osobistych, jest dostosowana do sytuacji, w których poszkodowanymi są osoby fizyczne. W szczególności przepis § 3 artykułu 445 k.c. zawarty jest w jednostce redakcyjnej, w której uregulowano roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c.) oraz w razie pozbawienia wolności oraz w wypadku skłonienia za pomocą podstępów, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządному (art. 445 § 2 k.c.).

Zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami odpowiedniego stosowania przepisów, niektóre z nich mają zastosowanie wprost, bez żadnych modyfikacji i zabiegów adaptacyjnych, inne tylko pośrednio, a jeszcze inne nie mogą być wykorzystywane w żadnym zakresie. Jeżeli nie sprzeciwia się temu konstrukcja i natura prawna danej instytucji prawnej uregulowanej w przepisach w stosunku do jednej kategorii podmiotów prawnych odpowiednie zastosowanie tych przepisów do innej kategorii podmiotów prawnych powinno być jak najbardziej zbliżone do tego, w jakim zakresie funkcjonuje ono w sytuacji uregulowanym w tych przepisach. Ustawodawca w większości przepisów posługuje się pojęciami ogólnymi uzasadniającymi ich stosowanie do każdej kategorii podmiotów prawa cywilnego. Co do zasady, nie jest więc właściwe przyjmowanie różnych skutków prawnych

tego samego przepisu w zależności od kategorii podmiotów prawa cywilnego. Skoro ustawodawca w odniesieniu do osób fizycznych stworzył określony model ochrony ich dóbr osobistych, to ten wariant powinien stanowić punkt odniesienia przy poszukiwaniu znaczenia przepisu stosowanego do innych kategorii podmiotów prawa cywilnego. Z tej przyczyny w piśmiennictwie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. wyroki z dnia 15 grudnia 1975 r., I CR 887/75, nie publ., z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 81/05, OSP 2007, nr 3, poz. 30 oraz z dnia 24 września 2008 r., II CSK 126/08, OSNC-ZD 2009, nr B, poz. 58) przeważa stanowisko, według którego art. 448 k.c. ma zastosowanie poprzez art. 43 k.c. także do roszczeń o zadośćuczynienie pieniężne dochodzone przez osoby prawne w związku z naruszeniem ich dóbr osobistych. Uwzględniając powyższe zasadniczego znaczenia nie powinny mieć wnioski wynikające z wykładni językowej art. 445 § 3 k.c.

Za odpowiednim stosowaniem art. 445 § 3 w zw. z art. 448 k.c. i art. 43 k.c. do osób prawnych przemawia podobieństwo sytuacji prawnej ogólnych następców prawnych poszkodowanej osoby fizycznej, która za życia wytoczyła powództwo o zadośćuczynienie pieniężne przeciwko naruszcycielowi jej dóbr osobistych, oraz następcy ogólnego osoby prawnej, która przed jej ustaniem wytoczyła takie samo powództwo w związku z naruszeniem jej dóbr osobistych. W razie śmierci osoby fizycznej prawa i obowiązki majątkowe spadkodawcy przechodzą w drodze dziedziczenia (sukcesji uniwersalnej) na jej spadkobierców (następców prawnych). Istotą tego ostatniego następstwa prawnego jest wejście spadkobierców w całą sytuację prawną spadkodawcy. Z tej przyczyny ustawodawca uznał, że właśnie te osoby na mocy uregulowania szczególnego zawartego w art. 445 § 3 k.c. w stosunku do art. 922 § 2 k.c. zachowują uprawnienie do dochodzenia roszczenia o zadośćuczynienie pieniężne od sprawcy naruszenia dóbr osobistych spadkodawcy. Pojęcie dziedziczenia nie dotyczy osób prawnych. Jednakże osoby prawne mogą ustać (art. 35 k.c.), co wiąże się z utratą przez nie osobowości prawnej z chwilą wykreślenia z odpowiedniego rejestru. W razie ustania osoby prawnej mogą pozostać po niej prawa i obowiązki, które mogą być przedmiotem sukcesji uniwersalnej (pod tytułem ogólnym) wynikającej z przepisów szczególnych regulujących ustrój i funkcjonowanie poszczególnych osób prawnych. Sytuacja

prawna następcy ogólnego osoby prawnej, która ustała, jest więc podobna do sytuacji prawnej spadkobierców osoby fizycznej. Zastosowanie tych samych rozwiązań zarówno wobec spadkobierców osoby fizycznej, która za życia wytoczyła powództwa o zapłatę zadośćuczynienia pieniężnego, oraz wobec następcy ogólnego osoby prawnej, która przed jej ustaniem wytoczyła takie powództwo, uzasadnione jest także tym, że po uznaniu lub wytoczeniu powództwa roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia jest na tyle skonkretyzowane, że nabiera cech podobnych do praw, które mogą być przedmiotem sukcesji uniwersalnej.

W odniesieniu do osób prawnych, których dobra osobiste zostały naruszone podnosi się, że z natury rzeczy nie mogą one odczuwać, tak jako osoby fizyczne, krzywdy. Mimo to, roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne dochodzone przez osobę prawną spełnia nie tylko funkcje kompensacyjne, ale również funkcje satysfakcjonującą, represyjną, czy prewencyjno - wychowawczą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2008 r., II CSK 126/08). W doktrynie trafnie wskazuje się, że istotą kompensacji powinna być ochrona obiektywnie rozumianych interesów osoby prawnej związanych z jej dobrami osobistymi, a rozmiar uszczerbku poniesionego w sferze tych interesów powinien stanowić miarę celowości i wysokości zasądzenia zadośćuczynienia. Ze względu na wskazane wyżej cele zadośćuczynienia pieniężnego dochodzonego przez osobę prawną ich realizacja może mieć istotne znaczenie także dla następcy ogólnego osoby prawnej, która ustała, skoro wchodzi on w całą sytuację prawną tej osoby, niekiedy także z obowiązkiem kontynuacji jej dotychczasowych zadań. Skutki naruszenia dóbr osobistych osoby prawnej, która ustała, mogą więc oddziaływać także na sferę prawną następcy ogólnego tej osoby oraz możliwość realizowania jego zadań, skoro dobra osobiste osób prawnych to wartości niemajątkowe, dzięki którym osoba prawna może funkcjonować zgodnie ze swym zakresem działalności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1986 r., II CR 295/86, OSNCP 1988, nr 2, poz. 40).

Za stosowaniem do następcy ogólnego osoby prawnej poprzez art. 448 w zw. z art. 43 k.c. przepisu art. 445 § 3 k.c. przemawia również motyw, który był przyczyną tego unormowania, tj. niezwalnianie sprawcy naruszenia dóbr osobistych z odpowiedzialności z tej tylko przyczyny, że przed rozstrzygnięciem sprawy

zainicjowanej powództwem o zapłatę zadośćuczynienia pieniężnego albo po uznaniu tego roszczenia a przed jego zaspokojeniem zmarła osoba poszkodowana. Również ustanie osoby prawnej, która przed jej ustaniem wytoczyła roszczenie o zadośćuczynienie, nie powinno premiować sprawcy naruszenia dóbr osobistych. Skutkiem wyłączenia zastosowania art. 445 § 3 k.c. w zw. z art. 448 k.c. poprzez art. 43 k.c. do następcy ogólnego osoby prawnej byłoby bowiem uchylene odpowiedzialności naruszcyciela dóbr osobistych osoby prawnej w zakresie obowiązku zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego tylko z powodu ustania jej bytu prawnego po uznaniu roszczenia na piśmie lub wytoczeniu o nie powództwa, za czym nie przemawiają także żadne racje aksjologiczne.

Ze względu na wskazane argumenty nie jest uzasadniony taki wariat rozwiązania przedstawionego zagadnienia prawnego, który prowadziłby do istotnego ograniczenia zakresu ochrony przysługującej osobom prawnym w razie naruszenia ich dóbr osobistych w stosunku do zakresu ochrony przysługującej osobom fizycznym.

Z tych względów Sąd Najwyższy podjął uchwałę, jak na wstępie (art. 390 § 1 k.p.c.).

aj

r.g.